

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Laurie Gilmore

THE CINNAMON BUN BOOKSTORE

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title The Cinnamon Bun Bookstore

Copyright © 2024 Laurie Gilmore

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06023-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lori Gilmor

KNJIŽARA

Cimet rolnica

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

*Ova je za čitaoce. Hvala vam što ste se
vratili sa mnom u Drim Harbor.*

Prvo poglavlje

Hejzel Keli je volela dobru priču. Samo što nije imala nijednu svoju, što joj je postalo kristalno jasno dok je stajala za pultom knjižare *Cimet rolnica*, na istom mestu na kom je bila poslednjih petnaest godina.

Pa, nije neprestano tu bila. Posle svakog radnog dana išla je kući, i radila je još svašta, ali osećaj je uprkos tome bio isti. Petnaest godina nije se mrdnula s mesta.

Uzdahnula je dok je razmeštala gomile besplatnih obeleživača za knjige. Dan je bio opušten, vedar i sunčan. Ljudi po takvom vremenu više vole da trče u prirodi, nego da se muvaju između polica u knjižari. Hejzel, naravno, nije mogla da razume tako nešto. Ona je *uvek* želela da se muva između polica u knjižari.

Volela je ona da stoji ovde, iza pulta, iza koje je prvi put stala na kraju druge godine srednje škole. Ali stvar je bila u tome što se u njenom životu ništa drugo nije menjalo. Isti posao. Isti grad. Isti prijatelji. U stvari, jedina stvar koja se promenila, pored blagog peckanja u leđima pri buđenju svakog jutra, bilo je ime knjižare, koje je njena šefica menjala otprilike svake druge godine.

Hejzel je doslovno bila okružena čudesnim pričama, knjigama punim ljubavi, avantura i *života*, ali se ona zaglavila.

„A za dva meseca ću napuniti trideset“, promrmljala je nikom posebno, pošto je lokal bio prazan.

Leto trideseto naziralo se u daljini, preteći je zurilo u nju. Datum, 28. septembar, bio je duboko utisnut u njen um. Pretpostavljala je da su tridesete za neke ljude predstavljale kraj divljih i burnih dvadesetih. Za njih je to bilo vreme da se skrase, da se uozbilje, i da konačno odrastu.

Ona je imala drugačije probleme s tridesetim.

Nije pamtila divlja i burna vremena. Njene dvadesete su bile... Mirne? Odgovorne? Dosadne. Ona je zapravo od petnaeste bila u tridesetim. Ili sedamdesetim, ako pitate Eni, bez koje Hejzel verovatno ne bi dizala glavu s knjige.

I to joj dosad nije smetalo. Volela je knjižaru. Volela je šolju čaja od kamilice, kišne dane i rešavanje nedeljnih ukrštenica ujutru. Volela je svoj miran život. Samo što se sada, gledajući kako leto trideseto plazi svoj poslovični jezik na nju, zapitala da li je nešto propustila. Možda je zaboravila da proba neke stvari. Možda je, što je bila šokantna pomisao, izvan njenih knjiga bilo više života nego što ga je dosad iskusila.

Sunce joj se podsmevalo kroz velike panoramske prozore. Upravo je istakla tablu *Preporuke za čitanje na plaži* za avgust, ali nije mogla da se seti kad je poslednji put ponela knjigu na plažu. Izgorela bi na suncu ako bi provela duže od deset minuta pod njegovim zracima, što je verovatno ukazivalo na neke probleme, možda na manjak vitamina D, kojim bi, po svoj prilici, trebalo da se pozabavi.

Bila joj je potrebna avantura.

I to što pre.

Ili makar dobra priča koju bi mogla da pripoveda kad sledeći put svrati do Mekovog paba, da bi čula Enine najsvežije teorije o njegovom vlasniku, koji se nameračio da je uhvati. Ili Džinine i Loganove planove za unapređenje seoske kuće, kad konačno odluči da se preseli u nju, kad god da se to desi. I volela bi da makar jednom šokira prijatelje i samu sebe, da makar jednom uradi nešto što nimalo ne liči na nju.

Ali ne baš sada. Jer je baš sada njen pogled pao na nakrivo postavljenu knjigu, u odeljku romansi. Tako bi ličilo na nju da joj priđe i da je namesti. To bi zapravo bio njen posao. Prišla je polici, usput je pogledala na vrata, da bi videla da li neki prolaznik želi da svrati u knjižaru, ali na ulici nije bilo nikoga. Bilo je savršeno kasno letnje popodne. Izgleda da je čitav Drim Harbor na plaži, u šetnji prirodom, ili pored bazena, u pokušaju da apsorbuje što više toplote, pre neumitne promene vremena.

Čak je i Eni zaključila da je dan previše lep da bi ga provela između četiri zida, i ranije zatvorila svoju pekaru, da bi cunjala po vinogradu s nekom od svojih sestara. Hejzel je uzdahnula. Bila je sigurna da će sutra čuti sve o tom izletu, dok ona neće imati čime da doprinese razgovoru, izuzev uzbudljive pripovesti o nakrivo postavljenoj knjizi.

Odmahnula je glavom. Moraće da se otme ovoj rutini. A ima li boljeg načina za to od sređivanja knjižare? Odeljak romansi je poslednjih godina eksponencijalno rastao, zahvaljujući lobiranju čitalačkog kluba Drim Harbora, i njihovoj ljubavi prema žanru. Hejzel bi pocrvenela kad bi videla korice nekih njima dragih knjiga, ali je prihvatila taj trend zato što su se ti naslovi dobro prodavali.

Knjiga koja joj je privukla pažnju nije bila samo nakrivo postavljena, već se nalazila u pogrešnom odeljku. Uzela ju je s police.

Trudila se da ne gleda polunagog muškarca na prednjoj korici. Spremala se da joj pronade odgovarajuće mesto kad je primetila da je jedna strana savijena.

Otvorila je označenu stranu i pronašla podvučenu rečenicu. Neko je podvukao rečenicu u jednoj od njenih knjiga! To je skroz neprihvatljivo! Neverovatno! Neko je drsko ušetao u knjižaru i oskrnavio knjigu, koju nije kupio!

Hejzel bi čitavog dana kiptela od besa da joj podvučene reči nisu privukle pažnju.

Nisu bile naročito dobre, lucidne ili duboke. Ali imala je utisak da se knjiga, ili ko god da ih je podvukao, obraća direktno njoj.

Pođi sa mnom, devojko, ako ti je do avanture.

Zamalo što je nije ispustila iz ruku.

Osvrnula se po radnji, kao da očekuje da će videti nekog ko je posmatra i ko joj se smeje. Sigurno je u pitanju neka šala. Ali ko bi se tako šalio s njom? I ko je mogao da zna o čemu je čitavog dana razmišljala?

Knjižara je još bila prazna. Naravno da jeste. Ovo je neka vrsta čudnovate podudarnosti.

Pogledala je na policu: sve druge knjige bile su na svom mestu. Samo se ova izdvajala. Ona koju je i dalje čvrsto stiskala u rukama. Na naslovnoj stranici bio je pirat, kome je očigledno veoma snažni vetar raskrilio košulju, i zabacio kosu unazad. Iznad slike je pisalo: *Zatočenik ljubavi.*

Obuzela ju je čudna iznenadna želja da se negde sklopča i pročitava knjigu od korice do korice, ali bila je na radnom mestu, a ova knjiga je delovala opasno. Kao nešto što svakako nije želela da čita na poslu.

Stvar je bila u tome što je, ko zna zbog čega, pomislila da bi taj muškarac, taj pretpostavljeni izmaštani muškarac, mogao da je povede u avanturu.

Vratila se na podvučeni red. Iščitavala ga je kao da će joj to pomoći da otkrije ko ga je podvukao i ostavio na polici. Bila je toliko zadubljena u misli da nije čula otvaranje vrata radnje.

Nije čula ništa, dok tihi glas nije zagrmeo pored njenog uva. „Šta to čitaš?“

Zavitala je knjigu preko knjižare, a ona je s treskom pala u nišu za čitanje, pored prozora. Oštro se okrenula i spazila iscerenog Nou Barneta.

Nou, vlasnika i jedinog zaposlenog u jedinjoj kompaniji za ribolovačke izlete u Drim Harboru. Nou koji se pre nekoliko godina pojavio u gradu, koji se brzo sprijateljio s Loganom, i koji je odnedavno lebdeo na periferiji Hejzelinog života, kao seksi satelit. Odmahnula je glavom. To što su sve žene i najmanje polovina muškaraca u gradu smatrali Nou privlačnim nije značilo da će i ona pasti na njegov šarm.

„Toliko je dobro, a?“ rekao je s lenjim osmehom.

Uh, bio je šarmantan. Bio je šarmantan u dovoljnoj meri da su njegovi podvizi s turistkinjama postali legendarni. Nikako nije mogla da shvati zašto se neprestano muva oko njene knjižare.

„Uplašio si me.“

Srce joj je ubrzano tuklo, samo delimično zato što je zatekao u čitanju erotske literature, u radno vreme. Drugi razlog je bio... pa, zato što se ponovo onako osmehivao.

Nije mogla to da shvati. Noa je objektivno bio veoma zgodan, to je bilo neosporno. I, objektivno, ni u kom slučaju njen tip. Takođe je bila svesna činjenice da ni ona nije bila njegov tip, uglavnom

zato što je živela u Drim Harboru. Zato joj je i bilo neobično što joj se uvek osmehivao, kao da zna nešto što ona ne zna.

Eni joj je rekla da se on loži na nju, ali je Hejzel znala da je to apsurdna tvrdnja. Niko, pa čak ni šačica njenih bivših momaka, nije se ložio na nju. Bila je slatka. To je neosporno. Bila je slatka kao koala-koja-dremka-na-grani. Nije bila slatka na hoću-da-ti-se-uvučem-u-gačice način. I to je bilo u redu. Pomirila se s tim.

Ali Noa je i dalje zurio u nju, na *taj* način.

Okrenula se i pošla ka bačenoj knjizi, s namerom da je podigne. Prislonila ju je na grudi da on ne bi video korice. „Da li ti je nešto potrebno?“, pitala je. Trudila se da ne obraća pažnju na način na koji se Noa opušteno oslanjao o pult dok ju je gledao kako hoda prema njemu.

„Pa... možda?“

„Možda?“

„Da, samo sam...“ Pogled mu je skrenuo s nje, na police iza njenih leđa, i ponovo na nju. Ovo je bila tipična Noina poseta knjižari. Svake druge nedelje je dolazio po knjigu, ali je izgledalo da nikad ne zna šta traži.

Eni je tvrdila da je to dokaz da se loži na nju, ali nije mogla da je ubedi u to. Eni je zatim rekla da će morati da skine pantalone usred radnje da bi je ubedio, ali se Hejzel iz sveg srca nadala da se to neće desiti.

„Samo mi je potrebno nešto novo za čitanje.“ Prekrstio je ruke na grudima. Podlaktice su mu nabrekle dok je to radio. Toplije vreme je diktiralo oskudniju odeću, pa su sad sve Noine tetovaže bile vidljive. Obrazi su joj se zarumeneli kad je ugledala polugolu morskú sirenu, obavijenu oko njegovog levog bicepsa.

Evo muškarca s pričama. Ima ih toliko da ih utiskuje na svoje telo.

Pročistila je grlo. „Da li si uživao u poslednjoj knjizi koju sam ti dala? *Prokletstvo krvi i vukova*.“

Klimnuo je glavom, a njegova jantarna kosa blistala je na svetlosti kasnog popodneva. „Da, svidela mi se.“

„Sjajno. Nedavno nam je stigao drugi deo. Doneću ti ga.“

Mislila je da će biti sama, ali je Noa krenuo za njom, ka odeljku knjiga iz žanra fantastike. Oko njega se širio opojni miris sunca i soli. Dosad nije primećivala miris muškaraca. Eni bi to smatrala dokazom da se loži na Nou.

Što bi bilo... glupo? Besmisleno? Avanturistički.

„Evo ga.“

Noa je bio preblizu kad se okrenula. Zamalo što nije udarila u njegove široke grudi.

„Ups.“

Obe knjige su pale na pod. Hejzel je pokušala da ih podigne, ali je Noa bio brži. Polugoli pirat mu se našao u rukama pre nego što je uspela da ga ščepa.

„*Zatočenik ljubavi?*“, pitao je, podignute obrve.

Čučali su u prolazu između polica. Bili su preblizu da bi izbegla njegov pogled. „Knjiga nije moja. Hoću reći, nisam je čitala. Samo sam je premeštala s police na policu.“

Njegov osmeh se proširio. „Lep naslov.“ Otvorio je na savijenoj strani. „Mislio sam da je nisi čitala.“

„Ja... hm... pa...“

Pogled mu se zaustavio na podvučenom redu. „*Pođi sa mnom, devojko, ako ti je do avanture*.“

Od tih reči, i Noinog dubokog glasa, dešavale su joj se... vrele stvari. Šta joj je danas?! Protresla je glavom.

„Samo sam je premeštala s police na policu“, ponovila je dok mu je otimala knjigu. Ustala je pre nego što Noa stigne da pročita još nešto i samo sve pogorša.

„Ali neko je podvukao taj red“, rekao je dok je ustajao.

Osetila se sitnom u njegovom prisustvu. Zašto mora da bude tako krupan, i da miriše tako dobro? Sve je to bilo zbunjujuće, i nije joj se dopadalo.

„Znam.“

„Znači da je neko samo podvukao red u knjizi, i da je vratio na policu?“

„Da.“

„Bizarno.“

„Znam, i nije se potrudio da je vrati na odgovarajuće mesto.“
Provukla se pored njega, izbegavajući kontakt s njegovim krupnim miomirisnim telom, i krenula ka relativnoj bezbednosti prednjeg dela knjižare.

Noa je pošao za njom. „Kao da je želeo da je pronađeš.“

Zastala je i okrenula se prema njemu. Za dlaku su izbegli novi sudar, ali se on zaustavio u poslednjem trenutku. „Zašto si to rekao?“

Slegnuo je ramenima. „Ne znam. Podvučeni red mi liči na trag.“

„Trag?“ Pogled joj se suzio. „Noa, da li me zavatlavaš?“

„Da li te zavatlavam?“ Izgledao je iskreno zbunjeno, ali mu ona nije verovala.

„Da li si mi dirao knjige da bi se našalio na moj račun? Moraćeš da platiš ovu, ako je to u pitanju.“ Mahnula je knjigom ispred njega. Obrve su mu se sve više dizale.

„Naravno da nisam. Ne bih se... zavatlavao s tobom. I sigurno se ne bih zavatlavao s tvojim knjigama.“ Ispisao je malo slovo „x“ na grudima. „Kunem se. Dajem ti časnu ribarsku reč.“

Na nju je došao red da podigne obrve. „Časna ribarska reč? Mislim da tako nešto ne postoji.“

„Pa, sad postoji.“

„Hmmm.“

„Ali i dalje mislim da bi to mogao da bude trag.“

„Zašto bi neko meni ostavio trag?“

Ponovo je slegnuo ramenima, ali je uzbuđenje zapalilo vatru u njegovim svetlosmeđim očima. „Zbog avanture, pretpostavljam.“
Avanture.

Noa se nacerio, njeno srce je brže zakucalo, a knjiga u njenim rukama ju je dozivala. Možda je ono bio trag.

Ako ništa drugo, imala je dobru priču.

Drugo poglavlje

Noa se ložio na Hejzel Keli. To ga je iznenađivalo, koliko i nju, ali je baš tako bilo. Nije ličila na žene s kojima je bio. Uzmimo današnji dan za primer. U širokoj košulji, zadenutoj u pantalone s visokim strukom, s nizom tanušnih zlatnih lanaca oko vrata i parom slatkih baletanki na nogama izgledala je... pa, izgledala je previše dobro za njega. Izgledala je pametno i prefinjeno. I bolje da ne počinje s opisivanjem onog oblaka mekih uvojaka oko njenog lica, ili očaravajućeg načina na koji je gurala naočare uz nos, što je upravo činila dok je zurila u njega, kao da je neka vrsta vanzemaljca.

A sad se uvalio u ovu situaciju.

Načisto se uvalio.

Što mu se nije desilo, pa, nikada. Voleo je žene. I to mnogo. I bar je dosad u svom životu bio prilično dobar u privlačenju žena. Ali nikada ranije se nije ovako osećao. Što nije bilo nimalo dobro, zato što je bio sasvim siguran da Hejzel nije gajila takva osećanja prema njemu.

Obično ga je posmatrala onako kako je sad to radila. Kao da ne može da ga razume. Makar je to osećanje bilo obostrano. Nije znao koliko očigledniji bi mogao da bude. Posećivao je knjižaru svake druge nedelje, i davao sve od sebe da je šarmira i da flртом

pridobije njenu naklonost, ali takav prilaz izgleda nije donosio rezultate.

U proteklih nekoliko meseci pročitao je više knjiga nego čitavog života, pa se nije moglo reći da nije bilo koristi od toga.

Verovatno bi trebalo da nastupi iskreno i da je pozove da izađu, ili tako nešto. Na kraju krajeva, takav prilaz je Loganu doneo uspeh, pa je sad imao Džini, a njih dvoje su bili neverovatno srećni zajedno, i sve što ide uz to.

Ali oni su drugačiji. Hejzel je drugačija. A on se nalazio na potpuno nepoznatom terenu.

„Avantura?“, upitala je, prenuvši ga iz grozničavih misli o njenom neodoljivom šarmu i njegovoj nedostatnosti.

„Da. Ne znam. Možda ti neko ostavlja tragove, kao u lovu na blago.“

„Hm.“ Namrštila se. Malena udubina joj se pojavila između obrva. „To mi izgleda malo verovatno.“

„Možda. Ali malo verovatne stvari se stalno dešavaju.“

Kao kad bi ti pristala da jednom izađeš na sastanak sa mnom...

Zamalo što to nije rekao, i zamalo što je nije pitao da izađu, ali je ona žustrim korakom zaobišla pult i ukucala cenu nove knjige u kasu.

„Da li je to sve?“

„Pa... da. To je sve.“

„To bi bilo 21,95, molim.“

To očigledno nije bilo sve, ali joj je Noa predao karticu. Nema šanse da ova pametna dražesna žena poželi da izađe s njim. Postojao je razlog zbog kog je izlazio sa ženama koje su ovde dolazile samo leti, željnim veze za jednu noć. Bio je dobar za zabavu, flertovanje. A ne i za ozbiljne devojke poput Hejzel Keli.

Prsti su im se ovlaš dodirnuli kad mu je predala knjigu. Pogledi su im se na tren ukrstili. A njemu se, u tom trenutku, učinilo da i ona oseća istu iskru. Ali tada je skrenula pogled i rekla doviđenja, a on je krenuo ka vratima.

Devojke poput Hejzel Keli nisu bile za njega. Imao je dovoljno pameti da to zna.

Izašao je iz knjižare na letnju jaru. Danas je bio prvi sunčani dan posle vlažnog jula, pa je grad zakoračio pravo u letnji režim. Leto je u Novoj Engleskoj kratko trajalo. Moglo bi vam se desiti da ga propustite ako mu se potpuno ne posvetite. Glavna ulica, čak i u avgustu, bila je još puna ukrasa za Četvrti juli, crveno-belo-plavih zastavica i barjaka na najvećem broju lokala. Leto je oduvek bilo Noino omiljeno godišnje doba. Poistovećivao ga je s plažom, gomilom sladoleda i beskrajnim raspustom. Slobodom. Nikad nije bio dobar u školi. Tamo se previše sedelo. A on nikad nije bio dobar u sedenju. Niti je naučio da se skrasi na jednom mestu. Posle odlaska od kuće, nigde se nije zadržavao duže od mesec-dva. Spakovao bi se i otišao čim bi počeo da se dosađuje. Ali nešto u vezi s Drim Harborom navelo ga je da ostane tu. Makar privremeno.

Razmišljao je da svrati u kafe *Pikantna bundevica*, na ledeni čaj, ali je bio iscrpljen. Želeo je da se što pre vrati kući i da se naspava. Probudio se u četiri ujutru, zbog prve turističke ture za taj dan. Proveo je čitavo jutro podučavajući grupu mladih varošana osnovama ribolova. Najveći broj njegovih mušterija su nažalost bili tipovi koji nisu znali ništa o vodi, brodovima ili ribi. Njegov posao bio je da ih izveze na pučinu, i da im pomogne da steknu utisak da nešto znaju.

To je u stvari značilo da je on obavljao najveći deo posla. Pecaio je ribu, čistio je i pakovao da je ponesu kući, dok su se momci

izležavali i cugali na suncu. Ali uspevao je da plati račune i provodio je dosta vremena na vodi, pa posao i nije bio tako loš.

I bio je bolji od preuzimanja porodične imperije morskih plodova, na severnoj obali. Njegove sestre su ga ionako bolje vodile – nije morao da bude tamo da bi znao da je to istina, iako ga je još grizla savest što je otišao od kuće. Ali to je bilo više zbog ljudi nego posla. Znao je da je tako, samo još nije bio spreman da se time pozabavi.

Noa nije bio stvoren da vodi takvu firmu. Makar ne tako veliku. Njegovi roditelji su od malog porodičnog posla, višegodišnjim radom, stvorili multimilionsku kompaniju koja je snabdevala stotine restorana morskim plodovima. Njegove starije sestre su, kad su roditelji otišli u penziju, preuzele položaje generalnog i izvršnog direktora. A Noa je pobeo.

Otro je znoj s čela, u hodu, ispunjen poznatom mešavinom griže savesti i stida. Čovek je mogao ograničeni broj puta da razočara svoju porodicu, pre no što kucne čas da zbriše u beli svet, a on je odavno ispunio svoju kvotu.

Sem toga, lako je izlazio na kraj sa jednostavnim ribolovačkim izletima. Samostalno ih je planirao i izvodio. To je značilo i da neće nikog izneveriti kad mu preduzeće jednog dana propadne, a taj dan će neizbežno doći. Tako je mnogo jednostavnije.

Prolazio je kroz grad, razmišljajući o tome kako bi verovatno trebalo da pozove sestre i da s njima popriča o Hejzel i o broju izleta koje bi trebalo da organizuje ove nedelje. U hodu je razmišljao o tome, i o velikom broju drugih stvari. Polako se oslobađao sećanja na pređašnje greške.

Njegove misli su, kad je ugledao svoju kuću, opisale pun krug, i vratile se na Hejzel i knjigu koju je čitala. Zapitao se da li ona voli